

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଯେପରି ବାବା ତୁମର ଶୁଦ୍ଧିକାର କରୁଛନ୍ତି ସେହିପରି ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଶୁଦ୍ଧିକାର କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ସାରାଦିନ ସେବା କର, ଯିଏ ବି ଆସୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ବୁଝାଅ, ଏଥିରେ ଚିନ୍ତା କରିବାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଏହି ଡ଼କ୍ଟାନକୁ କୋଟିକରେ କେହି ଜଣେ ହିଁ ବୁଝୁଛନ୍ତି ବା ଧାରଣ କରୁଛନ୍ତି— ଏପରି କାହିଁକି ହେଉଛି ?

ଉତ୍ତର:- କାହିଁକିନା ତୁମେ ନୁଆ କଥା ସବୁ ଶୁଣାଉଛ । ତୁମେ କହୁଛ ପରମାତ୍ମା ବିନୁ ସଦୃଶ ଅଟନ୍ତି ତେଣୁ ଏହି କଥା ଶୁଣି ଦୃଢ଼ମନ୍ଦରେ ପଡ଼ିଯାଇଛନ୍ତି । ଶାସ୍ତ୍ରରୁ ତ’ ଏସବୁ କଥା ଶୁଣି ହିଁ ନାହାନ୍ତି । ଏତେ ସମୟ ଧରି ଯେଉଁ ଭକ୍ତି କରିଆସିଛନ୍ତି ତାହା ଆକର୍ଷିତ କରୁଛି ସେଥିପାଇଁ ତୁମେ ବୁଝିପାରୁନାହାନ୍ତି । କେହି କେହି ତ’ ଏଭଳି ପତଙ୍ଗ ସଦୃଶ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ବାହାରୁଛନ୍ତି ଯିଏକି କହୁଛନ୍ତି— ବାବା ମୁଁ ତ’ ବିଶ୍ରାମ ମାଳିକ ନିଶ୍ଚିତ ହେବି, ମୋତେ ଏଭଳି ବାବା ମିଳିଛନ୍ତି ତେଣୁ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିବି କିପରି, ତେଣୁ ସବୁକିଛି ସଂହାର କରିବାର ନିଶା ଚଢ଼ିଯାଉଛି ।

ଗୀତ:- ଦୂର ଦେଶକେ ରହନେ ବାଲେ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମିଠା ମିଠା ଆତ୍ମିକ ପିଲାମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଯାତ୍ରୀ ଅଟୁ, ଏହା ଆମର ଦେଶ ନୁହେଁ, ଏହା ହେଉଛି ଅବିନାଶୀ ନାଟକ ବହୁତ ବଡ଼ ନାଟସ୍ଥଳୀରେ, ଏଠାରେ କେତେ ବଡ଼ ବଡ଼ ବଡ଼ୀ ରହିଛି, ଯାହାକି ସଦାସର୍ବଦା ଜଳିବାରେ ଲାଗିଛି । ଆତ୍ମା ଜାଣିଛି ଯେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଅଭିନେତା ଅଟୁ ଏବଂ ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ନିଜର ଅଭିନୟ ଅନୁସାରେ ଭବିଷ୍ୟତ ସମୟରେ ଆସୁଛୁ । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ତୁମେ ଘରକୁ ଯାଇ ପୁଣି ଏଠାକୁ ଆସୁଛ, ଏହା ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିବା ଏବଂ ଧାରଣ କରିବାର କଥା ଅଟେ । ଯଦି ନାଟକର ଅଭିନେତା ହୋଇ ମଧ୍ୟ ପରସ୍ପରର କରତବ୍ୟକୁ ନ ଜାଣିବ ତେବେ ତାଙ୍କୁ କ’ଣ କୁହାଯିବ ? ଡ୍ରାମାର ଆଦି ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିବା ଦୃଢ଼ାତା ତୁମେ ଏହିଭଳି ହେଉଛ, ତେଣୁ ଏହି ପାଠପଢ଼ା ସବୁଠାରୁ ନିଆରା ଅଟେ । ବାବା ତ’ ବୀଜରୂପ, ଡ଼କ୍ଟାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ସାଧାରଣ ବୃକ୍ଷ ଏବଂ ତା’ର ବୀଜକୁ ଜାଣିଛ ନା । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଛୋଟ ଛୋଟ ପତ୍ର ବାହାରି ପୁଣି ଧିରେ ଧିରେ ବଡ଼ ହୋଇ କେତେ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଥାଏ, ଏଥିପାଇଁ କେତେ ସମୟ ଲାଗିଥାଏ । ତେବେ ଏହି ଡ଼କ୍ଟାନ ତୁମମାନଙ୍କ କେବଳ ବୃଦ୍ଧିରେ ହିଁ ରହିଛି । ବାବା ତ’ ଅରେମାତର ଆସୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମିଠା ମିଠା ପିଲାମାନେ ଏହା ହେଉଛି ଅନାଦି ଅବିନାଶୀ ଡ୍ରାମା, ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ରଚୟିତା ଲକ୍ଷ୍ମୀରାୟ ପିତା, ଏହି ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ସେଥିପାଇଁ ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଦୂର ଦେଶରେ ରହିଲାବାଲା... ଏହି ରାବଣରାଜ୍ୟ ଆମର ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ଏହି ରାବଣରାଜ୍ୟରେ ହିଁ ରାମଙ୍କୁ ଆସିବାର ଅଛି । ତେବେ ଏହି ଡ଼କ୍ଟାନ କେବଳ ତୁମମାନଙ୍କ ବୃଦ୍ଧିରେ ହିଁ ରହିଛି । ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଯାତ୍ରୀ ଅଟ, ତୁମେ ଏକତ୍ର ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ସର୍ବପ୍ରଥମେ ଦେବତାମାନେ ଆସିବେ, ସେହି ସମୟରେ ଆଉ କେହି ରହିବେ ନାହିଁ । ଏହି ଦେବତାମାନଙ୍କର ସଂଖ୍ୟା ବହୁତ କମ୍ ଥିଲା ପରେ ପୁଣି ଧିରେ ଧିରେ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଗଲା । ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଶରୀର ଛାଡ଼ି ସମସ୍ତେ ପରମଧ୍ୟାନକୁ ଯିବ । ବାବା ହିଁ ତୁମକୁ ଏହି ବୃଦ୍ଧି ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଏବେ ଡ଼କ୍ଟାନ ମିଳୁଛି । ଆମେ ବୀଜ ଏବଂ ବୃକ୍ଷର ଆଦି ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିଛୁ । ବୀଜ ଉପରେ ଅଛି, ତଳେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବୃକ୍ଷ ଖେଳାଇ ହୋଇ ରହିଛି । ଏବେ ବୃକ୍ଷର ପୁରା ଜୀବଜଗତୀରୁ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଗଲାଣି । ତୁମେମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ବୃକ୍ଷର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିଗଲାଣି । ଆଗରୁ ଯେବେ ଋଷି ମୁନିମାନଙ୍କୁ ପଚରାଯାଉଥିଲା ଯେ ତୁମେ ରଚନାର ଆଦି ଏବଂ ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିଛ ତେବେ ସେମାନେ କହୁଥିଲେ ନେତି-ନେତି ଅର୍ଥାତ୍ ଆମେ ଜାଣିନାହିଁ । ଯେବେ ସେମାନେ ହିଁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି ତେଣୁ ଏହି ପରମ୍ପରା କିପରି ଚାଲିଆ’ନ୍ତି । ଏହିସବୁ କଥା ଭଲ ଭାବରେ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ, ଭୁଲିବାର ନାହିଁ, ପାଠ ତ’ ପଢ଼ିବାକୁ ହିଁ ହେବ, ପାଠପଢ଼ା ଏବଂ ଯୋଗବଳ ଦୃଢ଼ାତା ହିଁ ତୁମେ ଦେବପଦ ପାଉଛ । ପବିତ୍ର ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତେବେ ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ତୁମକୁ ଆଉ କେହି ପବିତ୍ର କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ବିନାଶୀ ଧନ ଦାନ କରିବା ଦୃଢ଼ାତା ରାଜା କୁଳରେ ଅଥବା ଭଲ କୁଳରେ ଜନ୍ମ ନେଇଆ’ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ତ’ ବହୁତ ବଡ଼ ଘରେ ଜନ୍ମ ମିଳୁଛି । ନୁଆ ଦୁନିଆ ତ’ ବହୁତ ଛୋଟ ହେବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦେବତାମାନଙ୍କର ଯେପରି ଏକ ଗାଁ ହେବ । ଆରମ୍ଭରୁ ବମ୍ବେ କେତେ ଛୋଟ ଥିଲା, ଏବେ ଦେଖ କେତେ ବଡ଼ ହୋଇଗଲାଣି । ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ନିଜ ନିଜର ଅଭିନୟ କରୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ସମସ୍ତେ ଯାତ୍ରୀ ଅଟନ୍ତି । ବାବା ଅରେମାତର ଯାତ୍ରା କରୁଛନ୍ତି ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଅର ଯାତ୍ରୀ କରୁଛ । ତୁମେ ପରମଧ୍ୟାନରୁ ଅରେମାତର ଆସୁଛ ପୁଣି ପୁନଃଜନ୍ମ ନେଇ ଅଭିନୟ କରିଚାଲୁଛ । ଏବେ ତୁମେ ଅମରଲୋକ ଯିବା ପାଇଁ ଅମରକଥା ଶୁଣୁଛ । ଯାହା ଦୃଢ଼ାତା ତୁମେ ୨୧ ଜନ୍ମ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଉଛ । ୨୧ ପିଢ଼ି ବୋଲି କହିଆ’ନ୍ତି ନା, ପିଢ଼ି ଅର୍ଥାତ୍ ବୁଢ଼ା ହେବା ପରମ୍ପରା । ପୁଣି ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଅନ୍ୟ ଏକ ଶରୀର ନେବ ସେଠାରେ ଅକାଳ ମୃତ୍ୟୁ ହେବ ନାହିଁ । ତାହା ହେଲା ଅମରଲୋକ, ସେଠାରେ କାଳର କୌଣସି ନାମ ନଥାଏ, ଅଗାଧ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇନଥାଏ । ତୁମେ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡ଼ି ଅନ୍ୟ ଏକ ଶରୀର ନେଉଛ, ଏଥିରେ ଦୁଃଖ କରିବାର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ସାପ ଯେତେବେଳେ କାତି ଛାଡ଼େ ତାକୁ କ’ଣ ଦୁଃଖ ହୋଇଥାଏ କି ? ତାକୁ ଆହୁରି ଖୁସି ମିଳୁଥିବ । ଏବେ ତୁମକୁ ଆତ୍ମାର ଡ଼କ୍ଟାନ ମିଳୁଛି, ଆତ୍ମା ହିଁ ସବୁକିଛି କରୁଛି । ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ବୃଦ୍ଧି ରହିଛି । ଶରୀର ତ’ ବିଲୁଲ୍ ଅଲଗା ଅଟେ । ଏଥିରେ ଆତ୍ମା ନଥିଲେ ଶରୀର ଚାଲିପାରନ୍ତା ନାହିଁ । କିପରି ଶରୀର ତିଆରି

ହେଉଛି, ଆତ୍ମା କିପରି ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ଏହା କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟସ୍ପନ୍ନ କଥା ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମିଠା ମିଠା ପିଲାମାନେ ତୁମର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ବହୁତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟସ୍ପନ୍ନ ଦୁନିଆ ଅଟେ ଏହି ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଯଦି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟସ୍ପନ୍ନ ଦେଖାଉଛନ୍ତି ନା । କିନ୍ତୁ ରାମରାଜ୍ୟରେ ବାବାଜୀଙ୍କ ଗୋଟିଏ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟସ୍ପନ୍ନ ହେଲା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ, ଯାହାକି ଅଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସାଧନା ହୋଇ ରହିଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏହାକୁ ଦେଖି ମଧ୍ୟ ନାହାନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁଖରୁ ନିର୍ଗତ ଭାବରେ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଶବ୍ଦ ବାହାରିଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଏହାକୁ ବୁଝି ଦିଅରା ଜାଣୁଛ କେହି କେହି ତ' ସାକ୍ଷାତକାର ମଧ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ବାବା ମଧ୍ୟ ବିନାଶ ଏବଂ ନିଜର ରାଜଧାନୀକୁ ସାକ୍ଷାତକାର ମାଧ୍ୟମରେ ଦେଖିଥିଲେ । ସାକ୍ଷାତକାରରେ ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଏହା ଗୀତାର ଅଧ୍ୟାୟ ଅଟେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ପିଲାମାନେ ଏହା ହେଲା ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସତ୍ତ୍ୱମୟ ଯେତେବେଳେ କି ମୁଁ ଆସି ତୁମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇ ଏତେ ଉଚ୍ଚ କରୁଛି । ଦୁନିଆରେ ଏହି କଥାକୁ କେହି ହେଲେ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ତୁମେ ବହୁତ ମଉଜରେ ରହୁଛ । ଏଠାରେ ମନୁଷ୍ୟ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କଲେ ଦୀପ ଜଳାଇଥା'ନ୍ତି ଯେପରି ଆତ୍ମା ଅନ୍ଧକାରରେ ନରହୁ । କିନ୍ତୁ ସତ୍ତ୍ୱମୟରେ ଏଭଳି କଥା ହେବ ନାହିଁ, ସତ୍ତ୍ୱମୟରେ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୀପ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ରହିବ, ଘର ଘର ଆଲୋକିତ ହେବ । ଏଠାରେ କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଘରେ ଘରେ ବତୀ ଜଳାଉଛନ୍ତି, ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମକୁ ଏହି ସବୁ କଥାକୁ ବୁଝିବେ ଉଚ୍ଚ ଭାବରେ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ତେବେ ତୁମେ ବାବା ଏବଂ ରାଜଧାନୀକୁ ମନେପକାଅ, ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ଏତେ ସମୟ ଧରି ରାଜତ୍ୱ କରିଛୁ । ଯେଉଁମାନେ ବହୁତ ସମୟରୁ ଅଲଗା ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ସେହିମାନଙ୍କ ସହିତ ହିଁ ବାବା କଥାବାରତ୍ତା ହେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ପାଠ ମଧ୍ୟ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟର କଥାକୁ ନେଇ ପରପରବାଣୀ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି, ଭାରତରେ ହିଁ ଶିବଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ଶିବ ହେଉଛନ୍ତି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଉପବାନ ସିଏ ଭାରତକୁ କିପରି ଆସୁଛନ୍ତି । ସିଏ ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୋତେ ପ୍ରକୃତିର ଆଧାର ନେଇ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିଛି, ସେଥିପାଇଁ ହିଁ କଥା ହେଉଛନ୍ତି । ନଚେତ୍ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କିପରି ଜଞ୍ଜନର ଶୃଙ୍ଗାର କରାଇବେ । ଏବେ ତୁମର ଶୃଙ୍ଗାର ହେଉଛି, ତୁମେ ପୁଣି ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରିବା ପାଇଁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଶୃଙ୍ଗାର କରାଉଛ । ଏହା ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ବୁଝି ଏତେ ପଡ଼ିତ ହୋଇଗଲାଣି ଯେ କିଛି ବି ବୁଝିନାହାନ୍ତି, ବୁଝିବା ପାଇଁ ସମୟ ନେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ପ୍ରବରଣୀରେ ସବୁ କଥା ବୁଝାଉଛ, ସିଏ ଆସି ଯେପରି ବୁଝିଲା ସବୁ ଡରାମା । ଏଥିରେ ତିନିତାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି ବାବା, ବହୁତ ବୁଝାଇବା ପରେ କୋଟିକରେ କେହି ଜଣେ ବାହାରୁଛନ୍ତି, ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏସବୁ ତ' ନିର୍ଗତ ହେବ । ତୁମେ କହୁଛ ପରମାତ୍ମା ବିନା ଅଟନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ତ' ଏଭଳି କଥା ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ଦୃଢ଼ତାରେ ପଡ଼ୁଛନ୍ତି । ପୂର୍ବରୁ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଏହି କଥାକୁ ମାନୁନଥିଲ, ଆଉ କାହାକୁ କାହାକୁ ତ ବୁଝିବା ପାଇଁ ଦୁଇବର୍ଷ ସମୟ ମଧ୍ୟ ଲାଗିଯାଉଛି, ସବୁ ବୁଝି ପୁଣି ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି, ପୁଣି ଆସୁଛନ୍ତି । ତେବେ ସେମାନେ ଏତେ ସହଜରେ ଉକ୍ତି ଛାଡ଼ିଥା'ନ୍ତି, ଉକ୍ତି ତାଙ୍କୁ ନିଜ ଆତ୍ମା ଆକର୍ଷିତ କରିଥାଏ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡରାମାରେ ଅଛି, ଏକଥା ତୁମ ବରାହମଣିମାନଙ୍କ ବସ୍ତ୍ରତ ଆଉ କେହିହେଲେ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ବିରାଟ ରୂପର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ବୁଝିଛ, ଏହା ତୁମର ବାଜୋଲୀ (ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାରର ଖେଳ) ଅଟେ । ତୁମେ ଚକ୍ର ଲଗାଉଛ ନା । ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ ବିରାଟ ନାଟକ କୁହାଯାଉଛି । ଏହାର ଜଞ୍ଜନ ମଧ୍ୟ ତୁମ ପାଖରେ ଅଛି । କଲେଜରେ ତ' କ'ଣ କ'ଣ ସବୁ ପଢ଼ିଥା'ନ୍ତି, ଏଠାରେ କିନ୍ତୁ ସେକଥା ନାହିଁ । ବିଜଞ୍ଜନର ବୁଝି ହୋଇ ଚାଲିଛି, ଏହା ଦୃଢ଼ତା ହିଁ ବିନାଶ ହେବାର ଅଛି । ଯଦିଓ ତୁମେ ଏବେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛ କିନ୍ତୁ ସେଥି ମଧ୍ୟରୁ କେହି ବିରଳ ମିଳିବେ ଯିଏକି କହିବେ ଯେ ଏହା ତ' ବହୁତ ଭଲ କଥା, ଏହାକୁ ପ୍ରତିଦିନ ବୁଝାଇବା ଦରକାର । ଯେତେ ବି କାମ ଆଉ କିନ୍ତୁ କହିବେ ଆମର ବାବାଜୀଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପଦ୍ଧି ନେବାର ଅଛି, ଏହା ତ' ଅସରନ୍ତି, ଅଗଣିତ ରୋଜଗାର ଅଟେ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ ମୋ ବୁଝିରେ ସମସ୍ତ ବୁଦ୍ଧିର ଜଞ୍ଜନ ରହିଛି, ଏକଥା ବର୍ତ୍ତମାନ କେବଳ ତୁମେ ହିଁ ବୁଝୁଛ । ବାବା ଯାହା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଠିକ୍ ଅଟେ, ଏଥିରେ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟ ସେକେଣ୍ଡ ସହିତ ମିଶିପରିବ ନାହିଁ, ଏଥିରେ କେତେ ସୂକ୍ଷ୍ମତା ରହିଛି । ତୁମେ କେତେ ଚକ୍ର ଲଗାଇ ଆସିଛ, ଏହି ଡରାମା ଉକୁଣୀ ସଦୃଶ ଚାଲୁଅଛି । ଗୋଟିଏଥର ଚକ୍ର ଘୁରିବା ପାଇଁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ଲାଗୁଛି, ସେହି ସମୟରେ ହିଁ ସମସ୍ତ ଖେଳ ଚାଲୁଛି, ତେଣୁ ଏହାକୁ ଜାଣିବାର ଅଛି । ସେଠାରେ ଗାଲ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଫାଷ୍ଟକଲାସ୍ ହେବେ, ଯେପରି ପଦ ସେହିପରି ପ୍ରାସାଦ, ଆସବାବପତ୍ର ଇତ୍ୟାଦି ହେବ । ସବୁକିଛି ବହୁତ ଆକର୍ଷଣୀୟ ହେବ । ଆତ୍ମା ହିଁ ଖୁସି ହୋଇଥାଏ, କଥାରେ କହିଥା'ନ୍ତି ନା, ଆମର ଆତ୍ମା ତୃପ୍ତ ହୋଇଗଲା, ତୃପ୍ତ ପରମାତ୍ମା ବୋଲି ତ' କୁହାଯାଏ ନାହିଁ । କହନ୍ତି ତୁମର ଆତ୍ମା ତୃପ୍ତ ହୋଇଗଲା ? ହିଁ ବାବା ତୃପ୍ତ ହୋଇଗଲା । ତେବେ ଏହିଭଳି ସବୁ ଖେଳ ଚାଲିଆସୁଛି । ବାବା ଯାହା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହା ମଧ୍ୟ ଡରାମାର ଖେଳ ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ତୁମର ନବକଲେବର କରୁଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ତୁମର ଶରୀର କଳ୍ପ ବୃକ୍ଷ ସମାନ ହୋଇଯାଉଛି । ତା'ର ନାମ ହିଁ ହେଉଛି ଅମରଲୋକ, ସେଠାରେ ଆତ୍ମା ଅମର ହେବ, ତାକୁ କାଳ ଖାଇପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ସହିତ କଥା ହେଉଛନ୍ତି, ଅକାଳ ଆତ୍ମା ଯିଏକି ଏହି ଭୁରୁକୁଟୀ ସିଂହାସନରେ ବସିଛି, ବାବା ଆତ୍ମା ସହିତ ହିଁ କଥା ହେଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ଏହି କାନ ଦୃଢ଼ ଅଛି । ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବାବା ପାଠ ପଢ଼ାଇବା ପାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି, ବାବାଜୀଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ସର୍ବଦା ଆତ୍ମା ଉପରେ ହିଁ ରହୁଛି । ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ସର୍ବଦା ଭାଇ ଭାଇର ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖ । ସଦାସର୍ବଦା ଏହିଭଳି ମନେ କର ଯେ ଆମେ ଆତ୍ମା ଭାଇ ସହିତ କଥାବାରତ୍ତା କରୁଛୁ ତେବେ ତୁମର ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଏହି ଅଭ୍ୟାସ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ କରିବାକୁ ହେବ । ଆମେ ଆତ୍ମା ଏତେ ଜନ୍ମଧରି ଅଭିନୟ କରିଛୁ, ଆମେ ହିଁ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ଥିଲୁ ପୁଣି ଆମେ

ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ହେବୁ । ସୁନାରେ ହିଁ ଖାଦ୍ୟ ମିଶିଥାଏ ଯେଉଁ ଆତ୍ମାମାନେ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧନ ସମୟରେ ଆସିବେ ସେମାନଙ୍କୁ କ'ଣ କୁହାଯିବ । ତାଙ୍କର ଆତ୍ମା କିଛି ମାତ୍ରାରେ ପବିତ୍ର ରହିବ, ଯଦିଓ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବେ, କିନ୍ତୁ ଶକ୍ତି ତ' କମ୍ ହେବ ନା । ଏମାନେ ଗୋଟିଏ କିମ୍ବା ଦୁଇଟି ଜନ୍ମ ନେଇଥା'ନ୍ତି, ଏହା ଦୃଢ଼ା଼ରା କ'ଣ ହେବ ।

ବାବା ଯେଉଁ ମୁରଲୀ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ଏହା ହେଲା ସମ୍ପତ୍ତି, ଯେତେବେଳେ ପରମ୍ପରାନ୍ତ ବାବା ଏହି ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ପରମ୍ପରାନ୍ତ ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ମନେପକାଉଥାଅ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବା ଦୃଢ଼ା଼ରା ହିଁ ତୁମେ ସର୍ବଦା ସୁସ୍ଥ ରହିବ, ତୁମ୍ଭ ହୋଇ ବସିବାରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଫାଇଦା ଅଛି, ତୁମେ ମୋତେ ମନେପକାଅ । ଏହାର ଅର୍ଥକୁ ମଧ୍ୟ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ବାବା ହିଁ ପରତ୍ତ୍ୱେକ କଥାର ଅର୍ଥ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ସବୁକିଛି ଅନର୍ଥ ହୋଇ ଚାଲିଛି । ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଅନର୍ଥ ହେଲା ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେବା, ଯାହା ଦୃଢ଼ା଼ରା ତୁମେ ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତ ଦୁଃଖ ପାଉଛ । ସବୁଠାରୁ ଖରାପ ହିଁ ଯା ହେଲା କାମ ବିକାର, ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ ନରକ କୁହାଯାଉଛି । ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ନରକର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ କେହି ବୁଝିନାହାନ୍ତି । ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରରେ ଅଛି ଏବଂ ନରକ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧନ ନମ୍ବରରେ ରହିଛି, ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ଏହି ବିଶିଷ୍ଟ ନାଟକର ଅଭିନେତା ଅଟୁ, ସେଥିପାଇଁ ତୁମେ ନେତି ନେତି ଅର୍ଥାତ୍ କିଛି ଜାଣିନାହିଁ ବୋଲି କହିପାରିବ ନାହିଁ । ଶରୀର ଆଧାରରେ ତୁମେ କେତେ ସୁନ୍ଦର ସୁନ୍ଦର ଚିତ୍ର ତିଆରି କରୁଛ ଯାହାକୁ ମନୁଷ୍ୟ ଦେଖି ଖୁସି ହୋଇ ସହଜରେ ବୁଝିଯାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏହି ଚିତ୍ର ତିଆରି କରୁଛ । ଯାହାକୁ ମନୁଷ୍ୟ ଦେଖି ଖୁସି ହେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ସହଜରେ ବୁଝିଯାଉଛନ୍ତି । ଏହି ଚିତ୍ର ତିଆରି କରିବା ମଧ୍ୟ ଡରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଦୟାରିତ ଅଛି । ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧନ ସମୟରେ ତୁମେ ବାବାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତିରେ ହିଁ ରହିବ । ଏହି ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତାର ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିଯିବ । ନୂଆ ଦୁନିଆ ଏବଂ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ କିଏ କରୁଛନ୍ତି । ଏସବୁ ତୁମେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ସତତୋ, ରତ୍ନୋ, ତମୋରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆସିବାକୁ ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ହେଉଛି କଲିୟୁଗ । ଏକଥା କେହି ଜାଣିନଥିଲେ ଯେ ବାବା ଆସି ଆମକୁ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟର ମାଲିକ କରାଇବେ । ଏକଥା କାହାରି ଖିଆଲରେ ମଧ୍ୟ ନଥିଲା । ତୁମ୍ଭ ଭିତରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସାରା ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ରଚୟିତା ବାବା ଏହାଙ୍କର ଶରୀରରେ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି କି ମୁଁ ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଏବଂ ଅବିନାଶୀ ଶିକ୍ଷକ ଅଟେ । ଏହି ସତ୍ତ୍ୱମୟୁଗ ହେଲା ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଯୁଗ । ସତ୍ତ୍ୱଯୁଗ ଏବଂ କଳିଯୁଗକୁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସତ୍ତ୍ୱମୟୁଗରେ ହିଁ ତୁମେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେଉଛ, ଯେତେବେଳେ କି ବାବା ଆସି ତୁମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଦିନକୁ ଦିନ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାରେ ବହୁତ ସହଜ ହେବ । ଏହି କଲ୍ପବୃକ୍ଷର ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଚାଲିବ । ଅଗ୍ନିଶିଖା ପ୍ରତି ଆକର୍ଷିତ ହୋଇ ବହୁତ ପତଙ୍ଗ ଆସିଥା'ନ୍ତି, ତେଣୁ ଏଭଳି ବାବାଙ୍କୁ କିଏ ଛାଡ଼ିବ । କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଆମେ ତ' ଆପଣଙ୍କ ପାଖରେ ହିଁ ବସି ରହିବୁ ଏସବୁ କିଛି ଆପଣଙ୍କର ଅଟେ । ଏଭଳି ଉଚିତ ବାବାଙ୍କୁ ଆମେ ଛାଡ଼ିବୁ କିପରି ? ଏହିଭଳି ଉପତ୍ୟକ୍ତ-ଉତ୍ତସାହ ଅନେକଙ୍କ ଭିତରେ ଆସିଥାଏ, ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବିଶିଷ୍ଟ ବାଦଶାହୀ ମିଳୁଛି ତେଣୁ ଆମେ ତାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି କାହିଁକି ଯିବୁ । ଏଠାରେ ତ' ଆମେ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟରେ ବସିଛୁ, ଏଠାକୁ କାଲି ମଧ୍ୟ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଆମକୁ ବାବାଙ୍କର ଶରୀରରେ ଚାଲିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବାବା ମଧ୍ୟ କହିବେ ଏଭଳି କରନାହିଁ, ଏଠାରେ ରହିବାର ସମସ୍ତଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଡରାମାରେ ଏପରି ନାହିଁ ଯେ ସମସ୍ତେ ଏଠାରେ ଆସି ବସିଯିବେ ଯଦିଓ ଉପତ୍ୟକ୍ତ-ଉତ୍ତସାହ ଆସୁଛି କାହିଁକିନା ଜାଣିଛନ୍ତି ଏସବୁ କିଛି ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବାର ଅଛି । ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଡରାମାରେ ଅଛି ସେମାନେ ଶୁଣୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଏଲ୍.ଏଲ୍.ବି., ଆଇ.ସି.ଏସ୍. ପଢ଼ୁଛ ଏହା ଦୃଢ଼ା଼ରା ତୁମକୁ କ'ଣ ମିଳିଛି ? କାଲି ଯଦି ତୁମେ ଶରୀର ଛାଡ଼ିଦେବ ତେବେ କ'ଣ ମିଳିବ ? କିଛି ବି ନୁହେଁ । ତାହା ବିନାଶୀ, କିନ୍ତୁ ଏହା ହେଉଛି ଅବିନାଶୀ ବିଦ୍ୟା, ଯାହାକି ଅବିନାଶୀ ବାବା ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି । ସମୟ ମଧ୍ୟ ବହୁତ କମ୍ ଅଛି । ଏହି ଜନ୍ମରେ ହିଁ ତୁମକୁ ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତ୍ୱୋପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ତେବେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇଲେ ହିଁ ତୁମେ ସତ୍ତ୍ୱୋପ୍ରଧାନ ହୋଇପାରିବ । ତେଣୁ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ଦେହର ଧରମକୁ ଛାଡ଼ି ମୋତେ ମନେପକାଅ, ଏହି ଶରୀର ଉପରେ କୌଣସି ଭରସା ନାହିଁ, ପଢ଼ୁ ପଢ଼ୁ ମଧ୍ୟ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କର କାମ ହେଲା ବୁଝାଇବା । ବିନାଶୀ ପାଠପଢ଼ାରେ କ'ଣ ରୋଜଗାର ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଅବିନାଶୀ ପାଠ ପଢ଼ିବା ଦୃଢ଼ା଼ରା କ'ଣ ରୋଜଗାର ହୋଇଥାଏ, ଏକଥା ତ' ତୁମେ ଜାଣିଛ । ଶିବବାବାଙ୍କର ଭଣ୍ଡାର ତ ସର୍ବଦା ଭରପୁର ରହିଛି, ତେଣୁ ସବୁ ପିଲାଙ୍କର ଲାଳନପାଳନ ହେଉଛି, ଏଥିରେ ଚିନ୍ତା କରିବାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ତୁମେ କେବେହେଲେ ଭୋକରେ ମରିଯିବ ନାହିଁ । ଲୌକିକରେ ମଧ୍ୟ ବାପା ଦେଖିଥା'ନ୍ତି ଯେ ପିଲାକୁ ଯଦି ଖାଇବାକୁ ନ ମିଳିଥାଏ ତେବେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଖାଇଥା'ନ୍ତି । ପିଲାର ଦୁଃଖ ବାପା ସହନ କରିପାରିନଥା'ନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ପିଲା ଖାଇଥାଏ ସବୁଠାରୁ ପଛରେ ବାପା ଏବଂ ମାଆ ଖାଇଥା'ନ୍ତି । ଯାହା ଗୁଣା ଗୁଣା ବଳିଥାଏ ତାହା ମାଆ ଖାଇଥାଏ । ଆମର ଭଣ୍ଡାରୀ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ଅଟେ । ଆରକ୍ଷା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ପତ୍ତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଭାଇ ଭାଇର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ପକ୍କା କରିବାକୁ ହେବ । ମୁଁ ଆତ୍ମା, ଆତ୍ମା ଭାଇ ସହିତ କଥାବାରତ୍ତା କରୁଛି, ଏହିଭଳି ଅଭ୍ୟାସ କରି ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟିକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ବାବା ଯେତେବେଳେ ଜଞ୍ଝାନ ରୂପକ ସମ୍ପଦତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ବୁଦ୍ଧି ରୂପୀ ଝୁଲାରେ ତା'କୁ ଭରିବାର ଅଛି । ନିରବରେ ରହି ଅବିନାଶୀ ରୋଜଗାର ଜମା କରିବାର ଅଛି ।

ବରଦାନ:-

ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀର ଆସନ ଉପରେ ବସି ପ୍ରତ୍ୟେକ କରମ କରୁଥିବା ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀର ଆସନ ଉପରେ ବସି ସବୁ ସମୟରେ, ସବୁ କାମ କରିଥା'ନ୍ତି, ସେମାନେ ଜାଣିଥା'ନ୍ତି ଯେ କଥା ତ ଅନେକ ପୁରକାରର ଆସିବ, ବହୁତ କିଛି ଘଟଣା ଘଟିବ, ତାହେଁ ନିଜ ଦ୍ଵାରା ହେଉ ତାହେଁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ହେଉ, ତାହେଁ ପ୍ରକୃତି ଦ୍ଵାରା ହେଉ, ସବୁ ପ୍ରକାରର ପରିସ୍ଥିତି ତ ଆସିବ ଏବଂ ନିଶ୍ଚିତ ଆସିବ କିନ୍ତୁ ସ୍ଵାସ୍ଥିତି ଯଦି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଥିବ ତେବେ ପରିସ୍ଥିତି ଅରଥାତ୍ ଘରର ସ୍ଥିତି ସ୍ଵାସ୍ଥିତି ତୁଳନାରେ କିଛି ବି ଅନୁଭବ ହେବ ନାହିଁ । କେବଳ ପ୍ରତ୍ୟେକ କରମ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଚେକ୍ କରି, ଯାହା କିଛି ବି କର ବୁଝିପାରୁ କର ତେବେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇ ପରିସ୍ଥିତିଗୁଡ଼ିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିପାରିବ ।

ସ୍ତୋତ୍ର:-

ସର୍ବଶକ୍ତିରେ ବା ଜଞ୍ଝାନରେ ସମ୍ପଦନ୍ନ ହେବା ହିଁ ସଂଗମଯୁଗର ପ୍ରାରବ୍ଧ ଅଟେ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ସମାନ ହେବା ପାଇଁ ବିଶେଷ ପୁରୁଷାର୍ଥ:-

ଯେପରି ବ୍ରହ୍ମାବାବା ବିସ୍ତାରକୁ ସାରରେ ସମାହିତ କରି ନିଜକୁ ସମ୍ପଦନ୍ନ କରିଦେଲେ, ସେହିଭଳି ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ସାର ସ୍ଵରୂପ ସ୍ଥିତିରେ ରହି ବ୍ୟବସାୟ ମୁକ୍ତ ହୁଅ । ବୀଜରୂପ ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ରହି ଅନେକ ଆତ୍ମାତ୍ମକ ଭିତରେ ସମୟର ଏବଂ ବାବାତ୍ମକ ପରିଚୟ ରୂପକ ବୀଜ ପକାଅ ତେବେ ସେହି ବୀଜର ଫଳ ବହୁତ ଭଲ ଏବଂ ସହଜରେ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ।